

räägiti meie sün ka midagi muud, kuid ütleme, et ta siis ilus luueteistkümne aastane piiga oli, kui meie jutt algas.aga tema isa Dr. Mets, see oli mees, kes oma haruldaste viiside ja kõmbede poolest ümberingis niisoma tuttar oli, kui tema tarkus ja teaduse armastamine ning wanawara torjamine. Dr. Mets oli Vietsa talust pärit ning oli poisilena agar mees olnud ning kodust ära jooksnud. Joosik poisiise oli Tartus ühel wanalda sel proual nii meeles pärast olnud, et ta tema kasvatamise oma hooleks wötnud ja tema põgenemise asja mõisa herraga ära seletanud. Weike Mets õppis ja tudeeris ning tudeeris kui mees ja — tudeeritud meheks ta wiimaks saigi. Tema oli wanu keeli ja kunstide lugu tudeerinud ning sat wiimaks selles teaduses doktoriks. Ning nitsugusena doktorina oli ta oma elu aeg teaduslike seltside ja froonu fulu peal ümber reisnud ning museumite tarvis folku wedanud ja otsnud ning otsinud, mis aga veel wöimalik olnud. Selle juures oli ta imelikuks wana wara sõbraks saanud. Kui ta mõne wana rahalese wõi ennemuistese pandolese maast leidis, siis andis ta neile kümme korda suud. Töi mõni talumees talle wana roostetanud nua terakese wõi mõõga pidemeiske, siis langes Dr. Mets talle kaela ümber ja nuttis rõõmu pärast nagu laps. Kui ta mõnikord pahane ja pahur oli ning silma fulmud kortsu kiskus, siis ei julgenud ta fena tütar Marigi tema ligi tulla. Toodi talle aga siis mõni wana roostetanud ja ära pudnenud raudnael wõi nööp kätie, nob siis läks ta süda ja suu nagu lilli õis sooja vähma järele

lahti ning Dr. Mets ei leidnud sõnu tõllast toojale ja Martile ära seletada, kudas see hapsik end raua peale heitnud ja oxyd'i wõi rooste sünnitanud ning kudas see oxyd kui hirmus wana wora rööwel juba mitu tuhat metallist fuju maa pealt ära hävitnud, kes oleks wõinud wana aja kultuurast määratu tähtsaid sõnumeid tuua.

Dr. Mets oli juba wana mees ning sai head puiukest ning olt oma kodumaa linna elama asunud. Siin oli tema ainuse töö üksigi jäalle wana wara korjamine ja arendamine. Oli tall oma foguke jäalle walmis, siis saatis ta tema kas Peeterburi wõi Tartu wõi ka mõne wälja maa museeumisse ja tema nime lueti arutishti suuremates Euroopa ajalehtedes. See viimne ast ei olnud Dr. Mets'ile sugugi meelt vasta ja iseäranis veel sehepäraast, et see tema tähtsust linna pesakese elanikude filmis märka töötis, nii et need juba kaugelt müstt maha wötsiwad, kui wana Mets tuli. Mets oli Mäe mõisa Jaaniga noorel põlivel seltfis karjas läinud ning mehed oliwad issa veel tuttarwad, kest see siis ka tuli, et Kaarel ja Mari tuttarwad oliwad ning selle tutwuse päraast üksteist ka sagedamalt nägiwad, kui noorel mehel ja neiul seda just tarvis oleks olnud. Saame näha, mis kest wälja tuleb. — —

Täna on Jaanipäewa õhtu käes. Õh sina armas, kallis, kaunis Jaanipäewa õhtu! Kelle süda ei hüppaks sind nimetates ja pühitsetes rõõmu päras! Wanad raugud waatawad sinu peale mõteldes laugele noore põlwe sisse tagasi ning näewab